

Sygnatura akt: V GC 956/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 01 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: Kinga Gnerowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2021 r. w Kaliszu

na rozprawie

z powództwa: (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.**

przeciwko: **J. S.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego J. S. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 13.606,12 zł (trzynaście tysięcy sześćset sześć złotych 12/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 07 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego J. S. na rzecz powódki rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 774,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 956/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego w dniu 07 sierpnia 2020 r. (data stempla pocztowego) powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. reprezentowany przez pracownika domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany J. S. ma zapłacić mu kwotę 13.606,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że w okresie od dnia 08 marca 2017 r. do dnia 07 marca 2018 r. obejmował ochroną ubezpieczeniową podnośnik GENIE GS- (...). Podał, że w dniu 25 kwietnia 2017 r. M. K. zawarł z pozwanym umowę dzierżawy obejmującą m.in. ten podnośnik. Dnia 07 sierpnia 2017 r. pozwany w wyniku nieprawidłowej obsługi uszkodził urządzenie. Powód wskazał, że poszkodowany zgłosił mu tę szkodę, on zaś wypłacił M. K. kwotę dochodzoną pozwem tytułem odszkodowania. Podniósł, że mimo wezwania do uregulowania tej należności pozwany odmówił zapłaty.

Zarządzeniem z dnia 19 sierpnia 2020 r. Przewodnicząca stwierdziła brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i skierowała sprawę do rozpoznania w trybie zwykłym.

W odpowiedzi na pozew z dnia 02 października 2020 r. (data wpływu) pozwany wniósł

o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów. Wniósł również o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Radomiu jako właściwemu z uwagi na jego miejsce zamieszkania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał fakty przedstawione przez powoda w pozwie. Podniósł, że rozliczył się z poszkodowanym M. K. poprzez zapłatę sumy 7.000,00 zł. Wskazał, że zgodnie z ich ustaleniami kwota ta miała pokryć koszty uszkodzeń maszyny i wyczerpać roszczenia wydzierżawiającego z tego tytułu.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą

w S. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Zaś pozwany J. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w R. w oparciu o wpis do (...)

Fakty bezsporne.

W oparciu o umowę ubezpieczenia mienia od wszystkich ryzyk zawartą na podstawie umowy generalnej ubezpieczenia mienia w leasingu nr (...) oraz ogólnych warunków ubezpieczenia kompleksowego przedsiębiorstw od wszystkich ryzyk nr (...) potwierdzoną polisą nr (...) powód w okresie od dnia 08 marca 2017 r. do dnia 07 marca 2018 r. obejmował ochroną ubezpieczeniową podnośnik GENIE GS- (...). Ubezpieczonym był właściciel maszyny (...) Spółka Akcyjna z siedzibą

w P., zaś ubezpieczającym M. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w K., korzystający z urządzenia na podstawie umowy leasingu.

Fakty bezsporne, a nadto: polisa k. 14-15, umowa generalna ubezpieczenia mienia w leasingu wraz z załącznikami k. 16-18, 19-28, owu k. 18.

W dniu 25 kwietnia 2017 r. M. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. zawarł z pozwanym umowę najmu (nazwaną przez strony umową dzierżawy) nr UP/170/17. Przedmiotem umowy był m.in. podnośnik GENIE GS- (...). Dobowa stawka najmu została ustalona na kwotę 150,00 zł netto, ubezpieczenie na kwotę 7,50 zł netto za dobę, zaś opłata za odbiór maszyny na kwotę 480,00 zł netto. Umowę podpisały osoby umocowane do działania w imieniu jej stron.

W treści ogólnych warunków umowy nr Up/170/17 najemca oświadczył, iż zbadał stan techniczny przedmiotu najmu i nie wnosi do niego żadnych zastrzeżeń (§3 ust. 1). Strony uzgodniły, iż wszelkie koszty naprawy nie będącej następstwem normalnego zużycia maszyny ponosi najemca (§5 ust. 1). Ustaliły również, iż najemca ponosi pełną odpowiedzialność za przedmiot najmu od momentu jego przekazania do chwili zwrotu (§7 ust. 1). Za czas naprawy lub usunięcia awarii najemca nie był zobowiązany do zapłaty czynszu, za wyjątkiem sytuacji, gdy konieczność naprawy lub usunięcia awarii nastąpiła na skutek zawinionych przez niego okoliczności (§5 ust. 6). Strony ustaliły, że w razie uszkodzenia, zniszczenia lub utraty przedmiotu najmu najemca będzie zobowiązany do zapłaty odszkodowania odpowiadającego wartości przedmiotu najmu w dacie zawarcia umowy (§7 ust. 2). Zaś w przypadku jego uszkodzenia będzie zobowiązany do pokrycia wszelkich kosztów naprawy, tj. robocizny oraz części zamiennych i potrzebnych wycen oraz do zapłaty na rzecz wynajmującego odszkodowania równego stawce czynszu brutto określonego w umowie za okres rzeczywistej naprawy urządzenia (§7 ust. 4).

Fakty bezsporne, a nadto: owu k. 29, umowa k. 30, wydanie przedmiotu najmu k. 32, faktury VAT k. 91-92 (93-94), przesłuchanie pozwanego J. S. k. 131v, e-protokół rozprawy z dnia 18.01.2021r. 00:02:44-00:13:00.

W dniu 07 sierpnia 2017 r. podczas wykonywania prac przez pracowników pozwanego podnośnik GENIE GS- (...) nr fabryczny (...) - (...) uległ uszkodzeniu. Pracownica M. K. poinformowała pozwanego, że maszyna była na gwarancji, jednakże serwis nie uznał reklamacji, gdyż stwierdził, że uszkodzenie wynikało z niepoprawnego jej użycia.

W odpowiedzi pracownik pozwanego przyznał, że platforma wózka mogła się wygiąć od eksploatacji, jednakże sworzeń popękał, gdyż był zardzewiały. Jednocześnie zwrócił się o propozycję rozwiązania sprawy w sposób zadowalający obie strony. Pracownica firmy (...) zaprzeczyła wystąpieniu rdzy wskazując, że jest to nowy podnośnik z 2016 r., zatem niemożliwa jest korozja jego części.

Dowód: protokół zdawczo-odbiorczy k. 31, korespondencja mailowa k. 33-37.

Dnia 11 sierpnia 2017 r. M. K. zgłosił powodowi szkodę polegającą na uszkodzeniu podestu i nożyc podnośnika GENIE GS- (...) nr fabryczny (...) - (...). Szkada została zarejestrowana pod nr (...). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego powód przyznał i wypłacił mu odszkodowanie w wysokości 13.606,12 zł. Wysokość szkody ustalił na podstawie przedłożonej przez poszkodowanego faktury VAT na kwotę 3.686,60 euro netto, tj. 15.606,12 zł. Kwota ta została pomniejszona o franszyzę redukcyjną w wysokości 2.000,00 zł.

Dowód: zgłoszenie szkody k. 38, 103-106, protokół szkody k. 39-40, dokumentacja zdjęciowa k. 41-64, faktura k. 65, decyzja k. 66, potwierdzenie przelewu k. 67, upoważnienie do odbioru odszkodowania k. 68).

Pozwany zgodził się uregulować na rzecz M. K. kwotę 7.000,00 zł, aby zamknąć temat roszczeń z tytułu uszkodzenia podnośnika.

Dowód: przesłuchanie pozwanego J. S. k. 131v, e-protokół rozprawy z dnia 18.01.2021r. 00:02:44-00:13:00.

W dniu 06 września 2017 r. M. K. wystawił na rzecz pozwanego notę obciążeniową nr Nb/30/17 na kwotę 7.000,00 zł z tytułu niewywiązania się z umowy, tj. za uszkodzenie dwóch maszyn. Pozwany uregulował ją dnia 26 września 2017 r. Zgodnie z mailem pracownicy M. K. miała to być nota ostateczna, obejmująca w całości koszt uszkodzenia maszyn wynajętych na podstawie umowy najmu nr (...).

Dowód: nota obciążeniowa k. 87, potwierdzenie przelewu k. 88, korespondencja mailowa k. 89 (90), 95, przesłuchanie pozwanego J. S. k. 131v, e-protokół rozprawy z dnia 18.01.2021r. 00:02:44-00:13:00.

Pozwany nie otrzymał od firmy (...) korespondencji związanej z kosztami przestoju maszyn. Nie wie, jak została rozliczona uiszczona przez niego kwota.

Dowód: przesłuchanie pozwanego J. S. k. 131v, e-protokół rozprawy z dnia 18.01.2021r. 00:02:44-00:13:00.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty stanowiącej równowartość wypłaconego odszkodowania. Pozwany odmówił, powołując się na ugodę zawartą z M. K.. Ubezpieczyciel zwrócił się do właściciela firmy (...) o wyjaśnienia. W odpowiedzi pracownik firmy wskazał, że zgodnie z §7 umowy dzierżawy mieli prawo obciążyć pozwanego za czas, w którym nie mógł korzystać z przedmiotu najmu. Popsucie urządzeń spowodowało, że w okresie od przekazania do naprawy do ich zwrotu nie generowały dochodów. Dzienny koszt postoju każdej z nich wyniósł 150,00 zł netto. Podnośnik GENIE (...) nr fabryczny (...) - (...) nie pracował przez 54 dni robocze, zaś GENIE (...) nr fabryczny (...) - (...) przez 31 dni. Łącznie koszt ich postoju wyniósł 12.750,00 zł netto. Dodatkowo firma poniosła koszt transportu maszyny w wysokości 700,00 zł. Wynajmujący wskazał, że w związku z poniesionymi stratami obciążył pozwanego kwotą 7.000,00 zł. Natomiast środki otrzymane z ubezpieczenia pokryły koszty części oraz naprawy podnośników.

Dowód: korespondencja mailowa k. 107-108.

Pismem z dnia 14 maja 2020 r. powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 13.606,12 zł w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania na wskazany rachunek bankowy, pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 69-70.

Pozwany nie uregulował żądanej przez powoda należności.

Fakt bezsporny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów: dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz przesłuchania pozwanego J. S.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, ani nie była kwestionowana przez strony (art. 230 kpc).

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego J. S.. Były one spontaniczne, spójne i logiczne oraz znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materialne dowodowym. Nadto nie były kwestionowane przez powoda (art. 210§2 kpc i art. 230 kpc).

Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2021 r. Sąd na podstawie art. 235²§1 pkt 1 kpc w zw.

z art. 458¹⁰ kpc pominął wnioski stron o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, gdyż po przeprowadzeniu postępowania dowodowego nie pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto, na podstawie art. 235²§1 pkt 2 kpc pominął wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność zakresu uszkodzeń podnośnika oraz wysokości kosztów jego naprawy, gdyż wartość szkody nie była kwestionowana przez pozwanego. Żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 kpc w zakresie pominiętych wniosków dowodowych.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o przekazanie sprawy sądowi właściwemu z uwagi na jego miejsce zamieszkania, gdyż był właściwy do jej rozpoznania i rozstrzygnięcia w oparciu o §9 ust. 2 umowy nr (...).

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanego zwrotu odszkodowania wypłaconego M. K. z tytułu uszkodzenia podnośnika GENIE GS- (...) nr fabryczny (...) - (...).

Pozostaje poza sporem, że w 07 sierpnia 2017 r. podczas wykonywania prac przez pracowników pozwanego uległ uszkodzeniu podnośnik GENIE GS- (...) nr fabryczny (...) - (...) stanowiący własność (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P., z którego na podstawie umowy leasingu korzystał M. K., a na podstawie umowy najmu nr (...) pozwany. Bezsporne było również, że podnośnik uległ uszkodzeniu,

a pozwany przyjął za to odpowiedzialność, jak również, że zapłacił na rzecz M. K. kwotę 7.000,00 zł tytułem kosztów naprawy dwóch podnośników. Pozwany nie kwestionował również wysokości szkody. Stan faktyczny sprawy pozostawał w zasadzie bezsporny, zaś spór stron sprowadzał się do ustalenia, czy dokonana przez pozwanego wpłata stanowiła odszkodowanie za uszkodzenie podnośnika i winna skutkować oddaleniem powództwa.

Na podstawie umowy ubezpieczenia powód wypłacił na rzecz M. K. odszkodowanie w wysokości 13.606,12 zł za uszkodzony podnośnik.

Stosownie zaś do treści art. 828§1 zd. 1 kc jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Wynikający z powyższej regulacji tzw. regres ubezpieczeniowy skierowany jest do stojącej poza stosunkiem ubezpieczenia osoby trzeciej, odpowiedzialnej za wyrządzenie szkody. Jego istota sprowadza się do przejścia na

ubezpieczyciela – z mocy prawa i z dniem zapłaty odszkodowania – roszczeń odszkodowawczych ubezpieczającego przeciwko tej osobie trzeciej, do wysokości zapłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania. Ubezpieczyciel nabywa przy tym roszczenie regresowe wyłącznie w takim zakresie, w jakim wypłacone przez niego świadczenie pokrywa wysokość wyrządzonej szkody. Oparcie tego regresu na przewidzianej w art. 518§ 1 pkt 4 kc konstrukcji wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela powoduje, że ubezpieczyciel z chwilą wypłaty odszkodowania nabywa to samo roszczenie, które przysługiwało dotąd ubezpieczającemu względem osoby odpowiedzialnej za szkodę wraz z istniejącymi jego ograniczeniami.

Pozwany w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty skierowane do niego przez powoda podniósł, że uregulował na rzecz M. K. kwotę 7.000,00 zł i kwota ta w całości wyczerpała jego roszczenie związane z uszkodzeniem dwóch podnośników. Wynajmujący zobowiązany przez ubezpieczyciela do udzielenia wyjaśnień w tym zakresie wskazał, że kwota suma ta stanowi odszkodowanie przewidziane w §7 umowy najmu nr (...). Zgodnie z §7 ust. 4 w przypadku uszkodzenia maszyny wynajmujący zobowiązany był do pokrycia wszelkich kosztów naprawy, tj. robocizny oraz części zamiennych i potrzebnych wycen oraz do zapłaty na rzecz wynajmującego odszkodowania równego stawce czynszu brutto określonego w umowie za okres rzeczywistej naprawy urządzenia. Z maila pracownicy firmy (...) z dnia 07 września 2017 r. wynika, że kwota ta miała pokryć koszt uszkodzeń maszyn z umowy najmu nr (...). Zaś sam pozwany na rozprawie zeznał, iż nie wie, jak uregulowana przez niego należność została rozliczona.

Zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zatem to do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. W myśl art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów,

z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.

Z treści art. 828§1 kc nie wynika, że ubezpieczyciel może domagać się od osoby trzeciej równowartości wypłaconego odszkodowania, bez możliwości zweryfikowania zakresu odpowiedzialności tej osoby. Regulacja ta nie stwarza domniemania, że suma odszkodowania wypłaconego przez zakład ubezpieczeń odpowiada zakresowi odpowiedzialności osoby, która wyrządziła szkodę. Roszczenie ubezpieczyciela podlega tu ogólnym zasadom w zakresie rozkładu ciężaru dowodu w procesie, zaś górną granicą odpowiedzialności sprawcy szkody w stosunku do ubezpieczyciela w procesie o regres jest to, co byłby on zobowiązany świadczyć bezpośrednio poszkodowanemu na podstawie przepisów prawa cywilnego. Dlatego też orzekając o roszczeniu regresowym Sąd powinien ustalić, jak kształtowałby się obowiązek naprawienia szkody między poszkodowanym a sprawcą i dopiero wówczas odpowiednio określić wysokość roszczenia regresowego.

Powód w przedmiotowej sprawie wykazał, zgodnie z treścią art. 6 kc i art. 232 kpc, na czym polegało zdarzenie ubezpieczeniowe powodujące obowiązek wypłaty odszkodowania za uszkodzony podnośnik, że miało związek z działaniem pracowników pozwanego, że z treści umowy ubezpieczeniowej wynikało, iż taki obowiązek wypłaty odszkodowania istniał oraz to, w jaki sposób wyliczył wysokość należnego odszkodowania. Pozwany zaś wykazał, by uregulowana przez niego kwota stanowiła odszkodowanie za koszty naprawy uszkodzonego podnośnika, a nie koszty przestoju maszyn związane z brakiem możliwości korzystania z nich w okresie naprawy. Wskazać w tym miejscu należy, że pozwany przedłożył wyłącznie część prowadzonej z M. K. korespondencji mailowej. Jednakże z jej treści wynika, że na jego rzecz zostały wystawione inne noty obciążeniowe, które nie zostały przez niego dołączone do akt, a które zostały anulowane na skutek wystawienia noty z dnia 06 września 2017 r. Przy czym z jej treści wprost wynika,

że została ona wystawiona z tytułu niewywiązania się z umowy, nie zaś z tytułu odszkodowania za koszty naprawy wskazanych w niej urządzeń. Zaznaczyć również w tym miejscu należy, że po otrzymaniu od powoda wezwania do zapłaty zawierającego rozliczenia uiszczonej przez niego kwoty pozwany nie zakwestionował wskazanych przez M. K. wyjaśnień, okresu przestoju ani dobowej stawki czynszu najmu zastosowanej w tych wyliczeniach. Zaś zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego powinien żądać ich weryfikacji, jeżeli się z nimi nie zgadzał.

Wysokość odszkodowania w przedmiotowej sprawie była bezsporna.

Przy czym bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje okoliczność, że pozwany uiszczał na rzecz wynajmującego kwotę 7,50 zł netto dziennie tytułem ubezpieczenia maszyn. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 353¹ kc strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku i uwzględnił powództwo w całości.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1 kc i zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu od daty jego wniesienia, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 750,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 3.600,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.) oraz kwota 7,38 zł tytułem taksy notarialnej za potwierdzenie zgodności pełnomocnictwa z oryginałem.

Pozwany przegrał proces w całości, winien więc w całości ponieść jego koszty. Mając na względzie powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 774,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława